

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Rejonowemu Policji (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. przyznaje adwokatowi K.B. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w (...) kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 listopada 2018 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na nieważność postępowania. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że nie ma podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Skarżący podniósł, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania - z naruszeniem art. 379 pkt 5 w zw. z art. 229 i 302 k.p.c. oraz art. 45 Konstytucji. Wskazał, że z akt sprawy wynika, że powód w toku całego postępowania był osadzony w Areszcie Śledczym oraz Zakładzie Karnym. Po otrzymaniu zawiadomienia o wyznaczeniu terminu rozprawy wniósł o zarządzenie doprowadzenia go na rozprawę, wskazując, że jest stroną w sprawie i poszkodowanym. Nie doprowadzono go na wyznaczoną rozprawę poprzedzającą wydanie wyroku, na której strona pozwana została przesłuchana w charakterze strony. Zdaniem skarżącego w powyższych okolicznościach nie można uznać za prawidłowe stanowisko, że powód składał już pisma procesowe i mógł realizować swoje prawo do obrony poprzez przedstawienie stanowiska w takim piśmie. Zdaniem skarżącego należy także zauważyć, że postanowienia dowodowe jak i orzeczenie zostały wydane przez Sąd Okręgowy na jedynej rozprawie, a zatem powód nie mógł wiedzieć, jakie dowody Sąd dopuścił. Nadto Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z przesłuchania strony pozwanej pomijając przesłuchanie powoda.

Okoliczności te nie mogły jednak skutkować nieważnością postępowania przed Sądem drugiej instancji, a skarga kasacyjna przysługuje wyłącznie od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34). Skarżący nie przytoczył natomiast argumentów pozwalających stwierdzić, że skarżący został pozbawiony możliwości obrony praw w toku postępowania apelacyjnego. Argumentacja w tym zakresie przytoczona w skardze kasacyjnej powoda została ograniczona do stwierdzenia, iż został pozbawiony możliwości obrony jego praw wskutek niedoprowadzenia go na rozprawę.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw